

المپیک ۱۹۳۶ برلین شرایط خاصی داشت، آلمان نازی به رهبری **هیتلر** در اوج احساسات و **هیجانان** آریایی‌گرایی و نژادپرستی بود، کشوری که از المپیک قصد بهره‌برداری فراوان و اثبات این نظریه که نژاد ژرمن **والا ترین** و خالص‌ترین نژاد بشری است

جیمز کلیونداونس و...

داغ بزرگ روی دل هیتلر

○ مجید قربانی

شد، ۱۱۰ هزار نفر در ورزشگاه المپیک برلین حضور داشتند به علاوه یک نفر و آن یک نفر هم آدلف هیتلر پیشوای آلمانی‌ها بود که در کمتر از سه سال بعد دومین جنگ خانمانسوز جهانی را بر پا کرد.

آنها امیدوار بودند که ورزشکاران آلمانی بیشترین مدال‌ها را از آن خودشان کنند، اما برترین مدال‌های المپیک و مهم‌ترین آنها چند تا هستند، مدال دوی ۱۰۰ متر، دوی صدارتی، سنگین وزن و زنده‌برداری و... روزی که مسابقات دو و میدانی برگزار

همه منتظر افتخارآفرینی دوندگان آلمانی بودند، یک دونده سیاهپوست هم در خطوط چندگانه دومی ۱۰۰ متر قرار داشت، هیتلر نه تنها ژرمن را نژاد برتر می‌دانست که سیاهپوستان در نظر او پست‌ترین قوم بودند.

وقتی جسی نوار خط پایان دو ۱۰۰ متر را پاره کرد سکوت جمعیت را فرا گرفت، او سه بار دیگر هم این کار را تکرار کرد، در دوی ۲۰۰ متر، دوی ۴×۱۰۰ متر و پرش طول، طبق روال هیتلر باید برای اهدای مدال‌ها تشریف فرما می‌شد، اما او از شدت عصبانیت جایگاه را ترک کرد و از ورزشگاه خارج شد. جسی اوونس توانسته بود خط بطلانی بر

۱۹۳۶ اعزام شود.

برلین، هیتلر

المپیک ۱۹۳۶ برلین شرایط خاصی داشت، آلمان نازی به رهبری هیتلر در اوج احساسات و هیجانان آریایی‌گرایی و نژادپرستی بود، کشوری که از المپیک قصد بهره‌برداری فراوان و اثبات این نظریه که نژاد ژرمن والترین و خالص‌ترین نژاد بشری است.

پسرکی سیاهپوست سر کلاس اول نشسته بود وقتی معلم اسم او را پرسید جواب داد: جیمز کلیونداونس.

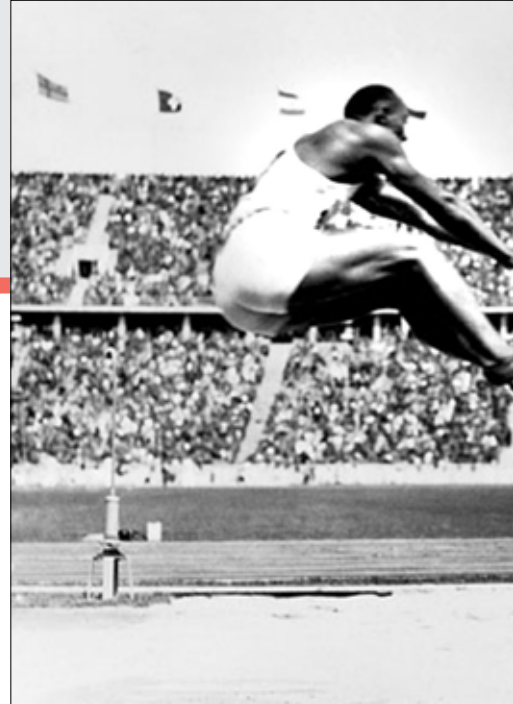
معلم متوجه نشد و تنها نام‌خانوادگی کودک یعنی اونس را فهمید، به همین خاطر از دو حرف اول اسم کودک یعنی آ و C استفاده کرد و او را «جی سی اوونس» نامید، اسمی که بعداً جسی اوونس خوانده شد، پسری که پدرش رعیت بود و در ۱۲ سپتامبر ۱۹۱۳ به دنیا آمده بود.

کار در کنار تحصیل سرنوشت همه‌ی کودکان سیاهپوست دهه‌ی ۲۰ بود، جسی در کنار درس خواندن به عنوان پیشخدمت، کارگر پمپ گاز، اپراتور شب آسانسور و کارهای دیگری از این دست مشغول به کار شد که در این فاصله با استعداد ذاتی‌اش آشنا شد، چیزی که در رگ و خون بیشتر هم نژادهایش بود؛ دویدن.

استعداد اوونس در دبیرستان کلیوندا کشف شد، وقتی رکوردهای ملی را یکی پس از دیگری کسب می‌کرد و به همین خاطر بود که به دانشگاه ایالتی اوهایو راه یافت.

اوج دوره‌ی نژادپرستی در آمریکا و اروپا دهه‌ی سی میلادی بود، وقتی که اونس عضو تیم ملی آمریکا شد ولی باز به خاطر رفتارهای نژادپرستانه مجبور بود با هم نژادهایش هم اتاق شود و تقریباً در همه‌ی

رستوران‌ها جایگاه آنها از سفیدپوستان جدا بود، شکستن سه رکورد جهانی دو صدمتر، دوایست متر و پرش طول باعث شد تا در تیم ملی دو و میدانی آمریکا برای شرکت در المپیک

یک نظریه‌ی نژاد پرستانه بکشد. یکی دیگر از دستاوردهای او هم این بود که قبل از شروع مسابقات و در دهکده‌ی المپیک توانسته بود مدیر شرکت آدیداس به عنوان بزرگ‌ترین شرکت تولید کننده‌ی وسایل ورزشی

آن روز را راضی به این کند که از او حمایت مالی کند در قبال استفاده‌ی او از محصولات آن شرکت تا به این ترتیب اولین سیاهپوستی باشد که از این امکان یعنی حامی مالی استفاده می‌کند.

رئیس‌جمهور آمریکا برای اونس تلگراف فرستاد و بعد از آن بود که اونس به عنوان یک قهرمان مورد استقبال قرار گرفت، حالا اوونس می‌توانست از هتل‌های سفیدپوستان استفاده کند و این یعنی شکستن یک تابوی بزرگ.

اوونس در سال ۱۹۸۰ در گذشت و هم اکنون جایگاه VIP ورزشگاه المپیک برلین، یعنی جایی که هیتلر با عصبانیت بدون اعطای مدال به یک دونده، آن را ترک کرده بود به نام جسی اوونس نامگذاری شده است.

چند می‌گیری ۱۰۰ متر بدوی

شوید. انرژی مستقیماً برای انقباض عضلانی به کار نمی‌رود. بلکه صرف ساخت ماده‌ای شیمیایی به نام AIP می‌شود، این ماده در سلول‌های عضلانی ذخیره است و هنگام فعالیت در اختیار سلول‌های قرار می‌گیرد.

برای تنیس ۷۰ درصد برای شنای ۱۰۰ متر ۸۰ درصد، برای یک هافبک فوتبال ۶۰ درصد و برای هاکی روی چمن ۱۰ درصد AIP و اسید لاکتیک عضلات سوخت می‌شود ولی این رقم برای یک دونده‌ی ۱۰۰ و ۲۰۰ متر ۹۸ درصد است، یعنی وقتی چند هزار تماشاگر چشم دوخته‌اند به چند دونده روی پیست در کمتر از ۱۰ ثانیه ۹۸ درصد AIP و اسید لاکتیک آن دونده‌ها صرف می‌شود، عجیب نیست که اوسین بولت برای ۹/۵۸ صدم ثانیه دویدن در یک مسیر ۱۰۰ متر ۱۶۰ هزار دلار - یعنی چیزی حدود ۱۶۰ میلیون تومان - دریافت کند.

کار، کار بزرگیست، شاید برای همین است که سال‌ها و سال‌ها باید منتظر ماند تا آنقدر تکنیک‌ها و تاکتیک‌ها و توان دوندگان بالا و بالاتر برود تا این صدم‌های ثانیه‌ی هی به ۹ ثانیه نزدیک‌تر و نزدیک‌تر شوند.

آیا بشر روزی خواهد توانست بدون دوپینگ - تأکید می‌کنم بدون دو پینگ - این ماده‌ی محبوب ورزشی را زیر ۹ ثانیه بدود؟

وقتی باب هایس دونده‌ی ۱۰۰ متر در المپیک ۱۹۶۸ برای اولین بار این ماده را زیر ۱۰ ثانیه دوید و عدد ۹/۹ ثانیه ثبت شد جهان در شگفتی‌ای جدید بود پس از قرن‌ها انسان توانسته بود عدد ثانیه‌های دویدن ۱۰۰ متر را یک رقمی کند.

در فاصله‌ی سال ۱۹۶۸ تا ۲۰۰۹ یعنی در یک فاصله‌ی زمانی ۴۱ ساله این رکورد تنها ۳۲ صدم ثانیه تعدیل شده است، یعنی حتی کمتر از نیم ثانیه این رکورد شکسته شده است، آن هم در طول سال‌ها و به صورت صدم صدم ثانیه، آخرین رکورد شکنی هم برای اوسین بولت جامائیکایی است، کسی که جدیدترین رکورد این ماده را در ۹/۵۸ صدم ثانیه ثبت کرده است.

هر چند بولت چند سالی است که سلطان بلامنزاع دوهای ۱۰۰ و ۲۰۰ متر جهان است اما یک دونده هم وطن یعنی آسافاپاول و تاپسون گای آمریکایی سایه به سایه‌ی او هستند، دوندگانی که هر کدام بیش از ۵۰ بار ۱۰۰ متر از زیر ۱۰ ثانیه دویده‌اند و این حکایت صدم‌های ثانیه ادامه دارد.

دوندان ۱۰۰ متر وقتی می‌دوند کوهی از عضله و دو ریه‌ی بزرگ روی پیست تارتان می‌دود، یک ورزشکار دو ۱۰۰ متر نیاز به ۴۵ تا ۶۰ لیتر اکسیژن در دقیقه دارد در صورتی که دونده‌ی ۵ هزار متر به اکسیژن کمتری احتیاج دارد.

به این آمارها هم نگاه کنید تا بیشتر متوجه این شکستن رکوردها آن هم به صورت قطره چکانی

